

разбойник. Това е специфичният историзъм на хайдушкия фолклор, изискващ неедностранчиво отношение към хайдутина, който е защитник, но и разбойник. И за единия и за другия е отредено подобаващо място във фолклорната история. Чрез персонажите на разбойника и защитника се реализират варианти на типа герой, в чийто образ е заложено многоаспектното отношение към хайдутството в хайдушкия фолклор.

Изграждането на образите на хайдутина и хайдушката дружина в хайдушкия фолклор се осъществява главно чрез знанията за конкретната историческа личност и наследените фолклорно-митологични представи. Това е и другият основен проблем, който беше поставен в началото на тази работа-отношението мит и история като един от принципите при изграждането на образната система и най-вече образът на хайдутина, който освен, че е носител на конкретна информация, притежава и необикновени качества, мотивиращи героичното в него и съответно правото му на борец срещу злото. Постепенно неговият образ се натоварва с конкретна функция, подобна на тази на юнака, но вече противникът е изцяло и конкретно етноантропоморфизиран.

Това е, може да се каже, и основният определител на семантиката на хайдушкия фолклорен цикъл. Въпрос, който не може да бъде подминат, когато обект на анализ е хайдушкият фолклор.

Направеният опит тук в тази посока се основаваше на ясното съзнание, че е невъзможно нещата да бъдат определени еднозначно и че процесът на осмисляне на наследените митологични знания и представи в хайдушкия фолклор не може да бъде еднозначен. Най-малкото заради това, че фолклорно-митологичното мислене е основен, но не единствен елемент при изграждането на неговата образна система.

Наследените митологични знания и представи, цикличният модел на изграждане и живот на фолклорната култура играят съществена роля в отношението към хайдутството и натоварването му с определени конкретни потребни значения. Особено ясно това се проявя-